

Μήνυμα Παγκόσμιας Ημέρας Θεάτρου 2014 **από τον Brett Bailey**

Όπου υπάρχει ανθρώπινη κοινωνία, εκδηλώνεται το ακαταμάχητο Πνεύμα της Παράστασης.

Κάτω από δέντρα σε μικρά χωριά και επάνω σε υψηλού επιπέδου τεχνολογίας σκηνές σε παγκόσμιες μητροπόλεις σε σχολικές αίθουσες και σε γήπεδα και ναούς· σε φτωχογειτονιές, σε αστικές πλατείες, σε κοινοτικά κέντρα και υπόγεια στα κέντρα μεγάλων πόλεων, οι άνθρωποι συγκεντρώνονται για να επικοινωνήσουν μέσα στους εφήμερους θεατρικούς κόσμους που δημιουργούμε, για να εκφράσουμε την ανθρώπινη μας πολυπλοκότητα, την ετερότητά μας, το ότι είμαστε τρωτοί, χρησιμοποιώντας τη ζωντανή μας σάρκα, την ανάσα μας, τη φωνή μας.

Μαζευόμαστε για να κλάψουμε και να θυμηθούμε, για να γελάσουμε και να αναπολήσουμε· να μάθουμε και να επιβεβαιώσουμε και να φανταστούμε. Για να θαυμάσουμε την άψογη τεχνική επιδεξιότητα και να ενσαρκώσουμε τους θεούς. Για να μας κόβεται η ανάσα από την ικανότητά μας για ομορφιά και συμπόνια και τερατωδία. Ερχόμαστε για να τονωθούμε και για να πάρουμε δύναμη. Για να γιορτάσουμε τον πλούτο των ποικίλων πολιτισμών μας και να διαλύσουμε τα σύνορα που μας χωρίζουν. Όπου υπάρχει ανθρώπινη κοινωνία, εκδηλώνεται το ακαταμάχητο Πνεύμα της Παράστασης. Γεννημένο μέσα από την κοινότητα, φοράει τις μάσκες και τα κοστούμια των ποικίλων παραδόσεών μας. Αξιοποιεί τις γλώσσες μας και τους ρυθμούς μας και τις κινήσεις μας και ανοίγει ένα χώρο ανάμεσά μας.

Και εμείς, οι καλλιτέχνες που εργάζονται με αυτό το αρχαίο πνεύμα, αισθανόμαστε την ανάγκη να το διοχετεύσουμε μέσα από τις καρδιές μας, τις ιδέες μας και τα σώματά μας, για να αποκαλύψουμε τις αλήθειες μας σε όλο τους τον υλισμό και το ακτινοβόλο μυστήριό τους.

Μα, σε αυτή την εποχή που τόσοι πολλοί άνθρωποι αγωνίζονται να επιβιώσουν και υποφέρουν κάτω από καταπιεστικά καθεστώτα και ληστρικά καπιταλιστικά συστήματα και αναγκάζονται να φύγουν μακριά από τις συγκρούσεις και τις κακουχίες σε αυτή την εποχή όπου παραβιάζεται η ιδιωτική μας ζωή από μυστικές υπηρεσίες και λογοκρίνονται αυτά που λέμε από παρεμβατικές κυβερνήσεις που δάση καταστρέφονται, είδη εξαφανίζονται και ωκεανοί δηλητηριάζονται: *Τι πραγματικά* αισθανόμαστε την ανάγκη να αποκαλύψουμε;

Σε αυτό τον κόσμο της άνισης κατανομής εξουσίας, στον οποίο διάφορες ηγεμονικές τάξεις προσπαθούν να μας πείσουν ότι ένα έθνος, μία φυλή, ένα φύλο, μία σεξουαλική προτίμηση, μία θρησκεία, μία ιδεολογία, ένα πολιτισμικό πλαίσιο είναι ανώτερο από τα

άλλα, ευσταθεί πράγματι να επιμένουμε ότι οι τέχνες θα πρέπει να αποδεσμευτούν από τα κοινωνικά θέματα;

Τι κάνουμε εμείς, οι καλλιτέχνες των ανοιχτών χώρων και των σκηνών, συμμορφωνόμαστε στις εξαγνισμένες απαιτήσεις της αγοράς ή χρησιμοποιούμε τη δύναμη που διαθέτουμε: για να καθαρίσουμε ένα χώρο στις καρδιές και τα μυαλά της κοινωνίας, να μαζέψουμε τους ανθρώπους γύρω μας, να εμπνεύσουμε, να μαγέψουμε και να πληροφορήσουμε και να δημιουργήσουμε ένα κόσμο ελπίδας και ανοιχτόκαρδης συνεργασίας;

[translated by Angela Christofidou]